

1892-01-12

SENDER

Christine Mackie

RECIPIENT

Alhed Larsen

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Da

Date explanation:

Datoen er skrevet på brevets sidste side

General comment:

Christine Mackie, f. Warberg, var ugift og gravid. Familien Rasmussen i Århus husede hende mod betaling fra begyndelsen af januar 1892 til sidst i marts, hvor barnet blev født.

Det vides ikke, hvem Moderen og Søsteren, Dagmar, var. Formodentlig Jenny Rasmussens søster og mor. P. er formodentlig maleren Peter Hansen.

Det er uklart, hvad der menes med Cora og Othello i Provinsen.

Mentioned people:

- Grauer

Peter Hansen

Mogens Lindhardt

Svend -, Okel

Jonas -, Onkel

Charles Rasmussen

Jenny Rasmussen, Aarhus

Archive:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske Arkiv, BB2698

Trykt udgave:

Nej

Provenance:

Gave til Østfyns Museer fra en efterkommer af Astrid Warberg

TRANSCRIPTION

[Den eller de første sider af brevet mangler. Øverst på første side er med blyant skrevet:]

12/1 92

[Det følgende er skrevet med blæk]

Dette er dog et temmelig langt Brev! – Jeg går i Køkkenet hver Formiddag. fin i din Mund, jeg tror, jeg vil lukke Døren! alt grulig gemytlig men så kostelig ugenert! Søsteren, Fru Dagmar Jusjong (Rebslager) ligner sin Moder i Væsen, men egentlig er hun rar og mener det godt, da hun så min Venus fra Milo erklærede hun, at hun også al Tid havde syntes så godt om den Damefigur! Jeg tegner i det hele meget Sjov, som jeg kun kender fra Bøger og Theater; deres Jargon kender jeg så brillant fra Komedier o.s.v. men jeg har aldrig trot, dette virkelig eksisterede.

I Torsdags var jeg med hende og Drengene til Julebazar med Varietéteater i Håndværkerforeningen; i Begyndelsen var jeg jo angst for bekendte, men jeg kom snart under Vejr med, at der ikke var et eneste "ordentligt" Menneske (du misforstår vel ikke?) Dette Varieté skulde du ellers have set – ja og hørt! Nåda! Jeg var Kiste-glad i Ordets mest københavnske Forstand og sad med en Masse indeklemt Grin og så mig uvilkårlig om efter en medgouterende! Først et halvgammel og meget mer end halvnøgent [en kvinde tegnet over linjen] Fruentimmer på Line, yndige Smil og opsmækkede Ben – å du milde! Og så Fru Rs naive Beundring: "næh, sikken da en sød unge Pige!" Så kom en "Dameimitator" = et sjofelt Mandfolk forklædt som Amme; han sang nogle ganske ualmindelig sjofle Viser med tilhørende Gestus; én havde til Omkvæd "de kriller os op ad Benene –" og en med højest forbavsende, meget malende, afværgende Armbevægelser: [En nodelinje med g-nøgle er tegnet, og under noderne står:] Å nej, Hans la' vær'

[Sidst på nodelinjen er skrevet:] o.s.v.

ja, den var varm, kan du tro. Men Bravournummeret kom dog tilsidst; samme sjofle Mandfolk sang i Turistdragt ["i Turistdragt" indsat over linjen] en meget lang meget sjofel Vise, og hvad sker, ved Slutningen glider Musiken nok så pænt over i "der er et yndigt Land" i Salmetakt; den sjofle rev sig Hatten af Hovedet og stod med et drømmende, patriotisk Blik ud i Rummet indtil Musiken holdt op. Man skulde ikke tro det; men det var Alvor, og du skulde høre den Bifaldsstorm, som denne Idé fremkaldte (den sjofle Sang, som han havde sunget uden Stemme, Foredrag eller Humor, lod Publikum med Rette temmelig uænset) de klappede, råbte Bravo og skabede sig; jeg sad og glædede mig over den store Fædrelandskærlighed, der dog findes i det kære lille Danmark! Det var en

storartet Forestilling, men jeg sad aldeles indeklemt med Grin og Gouteren og kunde jo ikke få Luft. Så, nu nok for i Aften, Kl. er over 11, Rs er [et overstreget bogstav] ude og Charles, arme Unge, er med. Jeg håber, Dr. Gauer kommer i Morgen, men jeg gruier for den Undersøgelse uha! Nå, god Nat, kære Alhed! foreløbig din Chr.

[Det følgende er skrevet på brevets sidste side; på tværs:]

Tirsdag d 12/1 92. Jo, jeg tror også gjerne, jeg vil have dig herind når Katastrofen kommer; det vil jo være en meget stor Beroligelse for mig; bare det at vide, at du kommer, når jeg fløjter. Det bliver vist for Resten en slem ynkelig Fløjten; jeg har bestemt at ville tie stille og ikke skriges, jeg mener, man må kunne lade være, og jo mindre Hyl des mindre Opsigt! Jeg fatter ikke mit Humør! jeg er jævnt munter og velfornøjet, så godt som ikke en eneste trist Tanke, ikke en Gang selve Katastrofen er jeg længer det mindste ængstelig for; bare nu ikke den Doktor (som ikke kom endnu i Dag) skal sætte en Stopper for denne velsignede Ligelighed! Jeg er kommen til det Resultat, at det må være en Slags Sygelighed, det er jo aldeles unaturligt at være så tilfreds under sådanne Forhold. Men godt er det sikkert i hvert Tilfælde; nu har jeg jo også megen Grund til at være glad – når jeg tænker på lille Juleaften. Uha! Og så at være kommen til sådan en prægtig Kone som Fru R. man kan slet ikke forstå at man er her for Penge! Da hun i går hørte, at jeg holdt meget af Klejner, gik hun hjem og hentede sin Mors sidste Klejne, som jeg fik til min Kaffe i Dag – og sådan er hun med alt, så rørende omhyggelig og kærlig. I Aften skal hun og jeg i Teatret – bliv bare ikke angst! Der sidder ingen ordentlige Mennesker på den Plads, vi tager, og jeg tager det røde Tørklæde på, så er der ingen, som ser noget, når de intet ved. Betyd dog endelig P. at han ikke må begå den Fadæse at fri til dig! Det var dog grulig kedsommeligt. Du kan jo godt fortælle ham, at såsnart Folk forelsker sig i dig, så ækles du ved dem, nævn Svend og Onkel Jonas; den er da temmelig tydelig. – Å hvor jeg gad vide, hvad Pastor Lindhardt har sagt til min Opstrammer!! Jeg synes egentlig Idéen er god nok; de Præster kan altid kæfte så frit, der er ingen, der taler dem til, når de sludrer. – Klaveret kan ikke komme op ad Trappen, desværre – Nu skal jeg snart i Lag med Børnetøjet, det bliver sært.

Onsdag. Lige i dette Øjeblik er Dr. Grauer gået herfra, en mageløs rar, rolig, tiltalende Læge, han undersøgte mig og sagde, at alt var i Orden og gode Forhold i det hele taget, han trøstede mig med, at al Ting nok gik godt og glat; det var en stor Beroligelse. Så nu vil jeg slutte for denne Gang med tusende Hilsner af bedste Sort (prima Kvalitet). Nu glæder jeg mig til Bøgerne og det næste Brev!!

Vi så i Aftes "Cora" af "Othello i Provinsen" samt nogle
Flæskedanserinder. Othello var frygtelig morsomt, jeg var ved at springe
itu af Grin. Vor Plads svarede til Balkonen i Folketheatret
Din Chr.
[Øverst på sidste side er skevet; på hovedet:]
!Standhaftig - at skilles ad!
vi skiltes ad

OMTALTE VÆRKER

12/1 92 Dette er da et temmelig langt
brev! - I går i Kjøkkens lever
forvejsdag;
fin i din Munn, i Mor, i vil lukke Direr!
alt godt, genlyk, men så kostel, tegner!
Løstere, Fru Dagmar Jursjong (Ketslejer) og
sin Mor i Vaseu, men egentlig er hun
rar og mener det godt, da hun så min
Munn fra Mils erklæret, at hun
spå al tid havde regnet så godt om den
Damefigur! I tager i det hele meget
Spis, som i kun kender fra Køben og
Theater, dens Jargon kender i så til-
land fra Kouven a.o.v. men i har
aldri troet, det virkelig eksisterede.
I søndag var i med hende og Drengen til
Fjlebaran med Varieteater i Håndværker-
foreningen, i Begyndelsen var i jo meget
for bekendt, men i kom snart under
Vejs med, at der ikke var et eneste
ordeligt Menneske (du misforstår vel det)
Dette Variete skulde du ellers have set-
ja og hørt! Nåde! I var Kiske-glas i
Orketo med københavniske Forstand og

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

sat med en Maase indblevet Pien
 og så mig udkaldt, og efter en uer-
 gribende! Ford et Cellonummer og
 meget over en af halvdags Pien-
 nummer på sine, gudige Læst og
 opmærksomme Ben - å du uilde! Og
 så Fri R^e vaive frenddyg: ual, sek =
 ken de en god tæng Tige! Så kom
 en, Dancesimulador - et sjofelt Maas =
 folk forklædt som Amuse, han sang
 nogle ganske ualmindelige, sjofle Pien
 med lillagrande Jarkis, en kære til
 Oenkovs, de kaller os op ad Pienens -
 og en uer loppid fortærende, meget
 ualende, afspændt Amuseagelse:

ja den var varu, kan og
 den bro! Men Prætoriummens kom
 dog klædt, samme sjofle Maasfolk
 sang en meget lang, meget sjofelt Pien
 og hvad staa, ved Hædergen giden Må.

ligen nok på paut over i, den er et yndigt
 Land i Saluelikt, den sjofle røv og
 hatten af hovedet og stot med et
 Drommede, patriotisk Blik via i
 Rummet iukit Mæskeu hold op
 Man skulle ikke tro det men det var
 Alvor, og det skulle lige den Pienfald-
 storn som uerue. For Pienholdet, den
 sjofle sang, som han havde simpelt uden Pien-
 uer, Fredes, eller Kæmper, los Pienkæmper med
 kete lemmet (uanset) de klappede, råbte
 bravo og skatede sig, i, så og glædede
 mig over den store Pienklædte Pien
 der dog findes i det her lill. Dancesmark:
 Det var en storartet Pienkælling, uerue
 i, så det alleles indblevet med Pien,
 og Jesteren og Kæmper jo ikke få sigt.
 Så, vi nok for i Aften, 14. er over 11,
 R^e er i via og Charles, samme Mige, er
 med. I kaber, Dr. Pienner kommer i
 Morge, men i, græner for den Under-

